

Proloog

1692

CAROLINE

Ik heb altijd geweten dat ik jong zou sterven.

Mijn moeder stierf tijdens mijn geboorte. Na diverse miskramen was ze overgelukkig dat ze mijn vader eindelijk een erfgenaam zou schenken. Ze verkeerde drie dagen in barenstnood, en tegen de tijd dat er een meisje ter wereld kwam, was het leven uit haar gevloeid met het bloed waarmee de beddenlakens waren doordrenkt. Ze was pas twintig jaar oud.

Vanaf dat moment werd de zorg voor mij toevertrouwd aan mijn moeders oudere zuster Prudence, een robuuste vrouw die zelf geen echtgenoot had. Ik denk met veel genegenheid terug aan Prudence, maar toen ik zeven jaar oud was, kreeg ze een langdurige koortsaanval en op de vijfde dag van haar ziekte stopte ze met ademen. Ze was negenentwintig.

Ik was inmiddels oud genoeg om voor mezelf te zorgen en te helpen in het huishouden. Mijn vader zorgde voor maismeel en tarwebloem en een dak boven mijn hoofd en arrangeerde later mijn huwelijk met een respectabele koopman. Een jaar later begon mijn vader vreselijk te hoesten, kreeg koorts en liet kort daarop het leven. Hij was achtendertig, maar al helemaal grijs.

Ik kan geen enkel lid van mijn familie noemen dat ouder is geworden dan veertig.

Ik had nooit verwacht dat ik rimpels of ouderdomsvlekken zou krijgen. Als mijn haar grijs zou worden, zou dat alleen maar zijn omdat het vroegtijdig gebeurde. Dat lot accepteerde en omarmde ik.

Maar dat ik ter dood gebracht zou worden op het dorpsplein had ik niet voorzien. En al helemaal niet vanwege het feit dat ik een heks ben.

Ik geloof in geesten.

En ik verkeer in goed gezelschap. Ik las in een onderzoeksrapport dat 41 procent van alle mensen in paranormale verschijnselen gelooft. We vormen dan wel geen meerderheid, maar wel een forse minderheid.

Toch ben ik – en het is absoluut niet mijn bedoeling om de 41 procent van de bevolking die denkt dat geesten bestaan te beledigen – geen typische ‘gelover’. Ik ben altijd een uitermate logisch denkend mens geweest. Ik was nota bene wiskundedocent! Als klein kind al zei ik tegen mijn vriendjes dat een grote kerel in een rode jas onmogelijk door de schoorsteen cadeautjes kon komen brengen. ‘Kom op zeg, je vader en moeder leggen die natuurlijk neer.’

En als datgene wat me lang geleden, precies op deze plek, is overkomen, niet was gebeurd, zou ik net als de andere 59 procent denken dat geesten een belachelijk verzinsel zijn.

Die ervaring uit het verleden, waar ik nooit over praat, verklaart in elk geval deels waarom ik nu al twintig minuten in mijn auto zit, voor het huis van mijn oma in Woodhaven, een stadje in Noord-Massachusetts. Eigenlijk is het niet zomaar een huis, maar een heel landgoed. Het heeft zelfs een naam: Pemberton.

Ooit heb ik gezegd: ‘Ik zet nooit meer een voet op Pemberton, maar dan ook nooit meer.’

En toch ben ik hier nu, na al die jaren, en kom ik hier wonen. Tenminste, als ik genoeg lef heb om uit mijn Ford te stappen.

Het huis werd in 1660 op het perceel gebouwd. Het is een van de oudste huizen van het hele land. Het is zo groot dat Gram het nooit goed bijgehouden kreeg, toen ze jong was al niet, waardoor er in de verste hoeken spinnenwebben ontstonden.

In mijn jeugd gingen we er twee keer per jaar met mijn vader, haar zoon, naartoe. Eerst vond ik het geweldig, maar op een gegeven moment veranderde dat. Als tiener zat ik nors achter in de auto en dacht ik er bij elk stoplicht over om ervandoor te gaan.

Nu ben ik moed aan het verzamelen om op de deur te kloppen. Mijn handen, waarmee ik het stuur omklem, trillen zichtbaar. Geneer ik me voor het feit dat ik me op mijn zevenentwintigste nog steeds bang laat maken door mijn grootmoeders krakerige oude huis? Een beetje. Maar vroeg of laat zal ik toch die verdomde auto uit moeten.

Vanaf mijn plek achter het stuur heb ik een goed uitzicht op de voorkant van het huis. Twee verdiepingen en een zolder. Ik kan nog net een van de zolderramen zien, waarachter ik een fractie van een seconde iets pauwblauws voorbij zie flitsen.

Nou, er is in elk geval iemand thuis.

Ik haal diep adem en recht mijn schouders. Na nog een korte aarzeling stap ik uit de auto en haal mijn twee stuks bagage uit de kofferbak. Een deel van mijn spullen heb ik opgeslagen nadat ik mijn appartement in Manhattan was kwijtgeraakt, maar het meeste heb ik weggegooid. Ik had de gewoonte om meubels van de gratis sectie van Craigslist weg te grissen en soms van de stoep, zodat eigenlijk niets het bewaren waard was.

Met een rolkoffer achter me aan en een plunjezak over mijn schouder loop ik over het pad naar de voordeur. Tussen de klinkers is het gras hoog opgeschoten en ik bedenk dat ik het moet bijwerken terwijl ik hier ben. In mijn hoofd maak ik een lijstje van alle klusjes die ik zal moeten doen in ruil voor kost en inwoning. Grams zus Ethel woont nu bij haar, maar zowel zij als Gram is in de tachtig en ik neem aan dat ze blij zullen zijn met de hulp.

Bij die gedachte vrolijk ik wat op. Ik heb me er altijd schuldig over gevoeld dat ik niet meer tijd met mijn grootmoeder

heb doorgebracht sinds... Nou ja, sinds dat voorval. Ik heb haar gebeld, maar ik ben nooit, helemaal nooit bij haar op bezoek gegaan op Pemberton. De laatste tijd is ze achteruitgegaan en ze zal er niet heel lang meer zijn. Ze heeft me nodig en voor mij is dit een kans om me weer nuttig te voelen. Bovendien ben ik momenteel toevallig dakloos, dus het komt allemaal heel goed uit.

De voordeur van het huis is indrukwekkend groot, alsof het huis voor een reus is gebouwd. Dat is vreemd, want in de zeventiende eeuw waren de mensen doorgaans een stuk kleiner. Hij is gemaakt van solide kastanjarahout, maar het opvallendste aan de deur van Pemberton is de klopper, die bij het originele bouwwerk hoorde. Het is een zwarte metalen klopper in de vorm van een berenkop, met de bek wijd open en ontblote tanden.

Als kind schrok ik me altijd dood van dat ding. Ik was ervan overtuigd dat die beer zo van de deur af zou springen om me in één hap te verslinden.

Voordat ik hem kan vastpakken, komt de deur plotseling vanzelf in beweging. Ik slaak een gil, een belachelijk overdreven reactie. Ik voel me ontzettend stom dat ik er zo van schrok dat iemand de deur opendeed. Bovendien is de man die opendeed zo te zien net zo geschrokken als ik. Met zijn handen tegen zijn borst geklemd, stapt hij achteruit.

Het duurt een fractie van een seconde voor ik Mick Wheeler herken, mijn grootmoeders onderhoudsman. Hij werkt al zolang ik me kan herinneren voor haar. Wat betekent dat hij ontzettend oud is nu, en zelfs nog magerder en brozer dan ik me herinner. Misschien heeft hij wel een hartaanval gekregen van mijn gegil.

‘Mick!’ roep ik uit. ‘Het spijt me verschrikkelijk!’

Mick wrijft over de linkerkant van zijn borst. Toen ik hier als klein meisje kwam, had hij een volle bos rood haar, maar nu zijn daar nog maar een paar witte plukjes, net paardenbloempluisjes, van over. ‘Helemaal mijn schuld,’ zegt hij hijgend. ‘Ik zag je door het raam en wilde vlug de deur opendoen. Kan ik je helpen met je bagage?’

Me helpen met mijn bagage? Hij heeft duidelijk moeite om

op adem te komen en ziet er niet uit alsof hij wie dan ook met zijn bagage kan helpen. Mijn bagage zou nog eerder hém kunnen dragen dan andersom.

‘Kunnen we niet beter even gaan zitten?’ stel ik voor.

‘Ja,’ weet hij uit te brengen. ‘Dat... zou... wel fijn zijn, eigenlijk.’

Ik volg hem het huis in, waar een muffe geur hangt die ik niet herken uit mijn jeugd. Het ruikt haast alsof het huis lange tijd leeg heeft gestaan en ik de eerste in tientallen jaren ben die zich naar binnen waagt. Zoals ik al vreesde, is het hele pand hard aan een grondige schoonmaakbeurt toe.

In de woonkamer help ik Mick naar de gebloemde bank op stevige houten poten. Hij ziet heel bleek, maar als we eenmaal zitten wordt zijn ademhaling minder gejaagd. Toen we hier in mijn jeugd kwamen, was Mick even lang als mijn vader, maar nu lijkt hij een centimeter of vijf gekrompen en vijftien à twintig kilo lichter. Geen wonder dat het gras veel te lang is.

‘Zal ik een glaasje water voor je halen?’ bied ik aan.

‘Ja, graag.’

Ik haast me naar de keuken, waar de vuile vaat staat opgestapeld in de gootsteen. Ik kijk in de kastjes en vind een verzameling glazen, die geen van alle helemaal schoon zijn. Ik was er vlug een af en vul het met water. Als ik ermee bij Mick kom, lacht hij dapper naar me, waardoor de rimpels in zijn gezicht zich verdiepen. Moet déze man mijn grootmoeders huis onderhouden? Het is te hopen dat oudtante Ethel in een betere conditie is.

Terwijl we daar zitten te wachten tot Mick is bijgekomen, word ik me bewust van het tikken van de staande klok in de kamer. Die is ongeveer even oud als de deureklopper, nog een antiquiteit uit de tijd van mijn verre voorvaders. Ik was vergeten wat voor geluid hij maakt. Het is haast hypnotiserend.

Tik, tak, tik, tak...

Ik schud mijn hoofd en richt mijn aandacht weer op Mick en zijn mogelijke hartinfarct. ‘Moet ik het alarmnummer niet bellen?’

‘Doe niet zo gek,’ zegt hij resoluut, terwijl hij het zweet van zijn

voorhoofd veegt. 'Ik heb gewoon een beetje last van mijn maag.'

Ik haal mijn telefoon uit mijn zak, maar tot mijn ontzetting zie ik geen streepjes. Nu ik erover nadenk, herinner ik me dat het telefoonbereik altijd wisselvallig was in de tijd dat ik hier als tiener kwam. Elke keer als ik daarover klaagde, zei mijn moeder dat er een 'prima vaste telefoonverbinding' was. Toen ze me de telefoon met kiesschijf in de woonkamer liet zien, was ik stomverbaasd over de barbaarse levenswijze die mensen er vroeger op nahielden. Er is nog steeds een vaste telefoon in de woonkamer, en hoewel het prehistorische kiesschijfmodel is vervangen door eentje met druktoetsen, is het een ouderwets geval met een snoer dat de hoorn met het toestel verbindt.

'Ik mankeer niks, Julia.' Micks stem klinkt nu vaster. 'Ben alleen een beetje geschrokken. Het is fijn dat je me bij de pinken houdt!'

Hij heeft weer wat kleur in zijn gezicht. Gelukkig ben ik er zo te zien niet in geslaagd om hem te vermoorden.

'Je grootmoeder zal heel blij zijn dat je er bent,' vervolgt hij. 'Ze heeft het er al dagen over.'

Een seconde later komt Gram op blote voeten de kamer binnenzeilen, in iets wat het midden houdt tussen een nachtpon en een jurk. Hij is lichttroze en zo lang dat hij bijna tot op haar enkels valt. Haar golvende, lange haar is zilvergrijs en net als vroeger draagt ze het los op haar rug. Als mijn grootmoeder ooit als geest zou terugkeren op Pemberton, zou ze er precies zo uitzien. Ze zou niets hoeven te veranderen.

Gram richt haar blik op mij. Ik sta op, in de verwachting dat ze haar armen naar me zal uitsteken voor een knuffel, maar in plaats daarvan verdwijnt de glimlach van haar gezicht. Ze staat te zwaaien op haar benen en even lijkt ze doodsbang. 'Ethel,' zegt ze met trillende stem. 'Wat doe jij hier?'

Denkt ze nu dat ik haar zús ben? Dat is geen goed teken. Ik ben hier nog geen vijf minuten, en in die tijd heb ik op een haar na de onderhoudsman vermoord en word ik aangezien voor een tachtig jaar oude vrouw.

'Letty...' Mick schudt geamuseerd zijn hoofd. Ik ben blij dat

in elk geval iemand hier de humor van inziет. ‘Dit is Julia, je kleindochter.’

‘O.’ Opgelucht drukt ze haar handen tegen haar borst. ‘Natuurlijk. Het spijt me, Julia. Even leek je heel erg op Ethel.’ Ze moet de ontzette uitdrukking op mijn gezicht hebben gezien, want ze voegt er vlug aan toe: ‘Toen ze jong was, natuurlijk.’

Zo is het genoeg. Zodra ik weer wat geld op mijn rekening heb, koop ik een potje van die extravagante verjongende moisturizer.

Natuurlijk gaat dat waarschijnlijk nooit gebeuren, want ik ben volslagen blut. De reden waarom ik bij Gram intrek, is dat ik kortgeleden mijn baan bij een non-profitorganisatie ben kwijtgeraakt. Het doel van die organisatie was bijles geven aan kansarme kinderen in de binnenstad. Dat was zonder meer fantastisch, maar afgelopen april kwam er finaal een eind aan onze financiering en werden we opgeheven. Uiteindelijk kwam het zover dat ik de helft van de kinderen gratis les gaf, wat een geweldige oplossing leek, tot ik op een dag tot de ontdekking kwam dat mijn spaargeld op was. Dus toen mijn vader me vertelde dat Gram problemen had met haar geheugen en hij zich zorgen om haar maakte, ging ik snel akkoord met zijn voorstel om in te springen.

Nu we helder hebben dat ik niet Grams zus ben, slaat ze haar tengerе armen om me heen. Ze is dit jaar vijfentachtig geworden en dat is haar aan te zien. Als we elkaar omhelzen, voel ik alle botten van haar ruggengraat en haar ribben. Hoewel Ethel beweert dat het prima gaat met Gram, hebben mijn ouders daar hun twijfels over. En ik ook. Het is natuurlijk niet fijn om blut te zijn, maar ik ben blij dat ik de nu kans heb om tijd door te brengen met mijn grootmoeder. Voor het te laat is.

‘Is dat alles wat je bij je hebt?’ Gram kijkt naar mijn plunjezak en mijn koffer, die geen van beide erg groot zijn. ‘Barbara zei dat je een paar maanden zou blijven.’

Ik forceer een glimlach. ‘Ik neem nooit veel mee als ik op reis ga.’

‘Ben je nog met die leuke jongen die er vorig jaar met kerst bij was?’ vraagt Gram. ‘Je zei toch dat jullie misschien gingen samenwonen?’

Ik krimp ineen. Van alle dingen die ze zich had kunnen herinneren, weet ze uitgerekend dit nog. Waarom? Het enige wat nog erger is dan moeten verhuizen naar een spookhuis, is moeten praten over mijn liefdesleven. Of het gebrek daaraan. Aan die specifieke relatie kwam negen maanden geleden een einde, toen hij me liet weten dat er niet genoeg chemie tussen ons was om verder te gaan. En sindsdien heb ik alleen maar een hele serie foute eerste dates gehad.

‘Hoe heette hij ook weer?’ vraagt Gram. ‘Wyatt? Watley? Westmore?’

‘John, eigenlijk.’

‘O.’ Ze krabt op haar hoofd. ‘Hoe kom ik dan bij Westmore?’

Ik heb geen flauw idee.

‘Nou, hoe gaat het dan met John?’ vraagt ze. ‘Zijn er al achterkleinkinderen onderweg?’

‘Eh, nee. Het... het is niets geworden.’

‘O nee!’ roept Gram beteuterd. ‘Wat ontzettend jammer nou.’

‘Ja...’

‘Wil je dat ik hem vermoord?’

Ik staar haar aan, niet zeker of ik dat goed heb verstaan. ‘Wat?’

‘Ik zou hem voor je kunnen vermoorden, als je wilt,’ verduidelijkt ze. ‘Ik ben vijftientig! Wat gaan ze doen als ik gepakt word? Me voor de rest van mijn leven in de gevangenis gooien?’

‘Hm,’ zeg ik. ‘Nee, je hoeft hem niet te vermoorden, maar eh... toch bedankt.’

‘Oké, als je het zeker weet.’ Gram lijkt teleurgesteld. ‘Mickey, wil jij Julia naar haar kamer brengen, alsjeblieft?’

Mick wrijft nog steeds over zijn borst, maar hij gaat op weg naar mijn bagage en pakt de plunjezak op. Die is niet al te zwaar, maar desondanks valt hij bijna om onder het gewicht. Ik haal diep adem en probeer hem de tas af te pakken.

‘Mick, alsjeblieft,’ zeg ik, ‘die kan ik heus zelf wel dragen.’

‘Geen denken aan.’ Hij gebaart dat ik uit de weg moet gaan. ‘Hij is zo licht als een veertje.’

Het is wel duidelijk dat hij me die tas niet zal laten dragen, dus laat ik het maar zo. Hij probeert een stap vooruit te zetten, maar het gewicht sleurt hem opzij. Dan hervindt hij echter zijn evenwicht en moedig zet hij koers naar de trap. Ik volg hem, klaar om hem indien nodig op te vangen.

Achter me grijpt Gram zich uit alle macht vast aan de trap-leuning, terwijl ze trede voor trede naar boven klimt. Mijn borst verkrampst als ik een scenario voor me zie waarin we alle drie de trap af tuimelen in een wirwar van armen en benen en wit haar.

Als door een wonder komen we heelhuids boven. Mick wil de gang in lopen, maar dan valt mijn blik op een trap aan mijn rechterhand, die naar de zolder vermoedelijk. Maar het is geen gewone trap. De treden zijn niet vlak, maar de linker- en rechter-treden wisselen af in hoogte, zodat je ene voet altijd hoger komt te staan dan de andere.

Nu herinner ik me dat ik Gram als klein meisje ooit heb gevraagd waarom dat zo was. Ik weet nog dat ze ondeugend lachte. ‘Dat is een heksentrap, Julia. Die werden in de zeventiende eeuw gemaakt in huizen in Massachusetts. Ze zijn bedoeld om heksen af te weren, want die kunnen dit soort trappen niet op komen.’

De trap maakte deel uit van de overlevering van Pemberton, net als alle verborgen hoeken en gaten en valluiken waar het hele huis vol mee zat. Maar meer dan wat ook, had die krakkemikkige trap iets wat me altijd de haren te berge deed rijzen. Voordat ik er langer over na kan denken, heeft Mick zich omgedraaid en gaat hij me voor de gang door, helemaal tot aan de laatste kamer. De deur is dicht en als ik de knop vastpak en hem omdraai gaat hij niet open, zelfs niet als ik aan de knop rammel.

‘Hij klemst,’ zegt Mick. ‘Je moet er flink tegen duwen.’

Ik doe wat hij zegt en met een geknars dat door merg en been gaat, zwaait de deur open. In deze kamer heb ik nooit eerder gelogeerd. Hij is veel groter dan het kamertje waarin ik als kind sliep. Zo te zien is het ooit een van de voornaamste slaapkamers

geweest. Het bed is keurig opgemaakt met een donkerroze spreieroverheen en de kamer is duidelijk kortgeleden aan kant gemaakt. Toch hangt er dezelfde muffe lucht als in de rest van het huis.

‘Dank je,’ zeg ik. ‘Hij is prachtig.’

‘We vinden het gewoon heerlijk om je hier te hebben, Barbara,’ zegt Gram.

Nu noemt ze me bij mijn moeders naam. Dat is iets beter, neem ik aan.

In de hoek van de kamer staat een antieke kaptafel van sierlijk bewerkt notenhout. De spiegel is vlekkeloos schoongemaakt zodat ik mezelf er perfect in kan zien: mijn ovale gezicht, mijn vermoeide ogen, waardoor ik eruitzie alsof ik weken heb gereisd in plaats van een paar uur. Mijn rommelige paardenstaart is donkerblond, net niet bruin, op een stukje wit bij mijn linkerslaapna, dat daar al zit sinds mijn negende.

Ik ruk mijn blik los van mijn spiegelbeeld en kijk omlaag naar de kaptafel. Die is duidelijk ook pas geboend en Ethel heeft er een stuk of vijf mooie koraalblauwe kammen van uiteenlopend formaat op uitgesteld. Ik steek mijn hand uit om er een aan te raken.

Voordat ik dat kan doen, schiet Grams benige hand bliksemsnel uit en vouwt zich om mijn pols. ‘Je mag ze niet verplaatsen!’

Mijn hand verstart, gevangen in Grams ijzeren greep, op een paar centimeter afstand van de grootste kam. ‘Waarom niet?’

‘Ze vindt het niet prettig als je de kammen verplaatst.’

Ik neem aan dat ze het over Ethel heeft, hoewel ik niet weet waarom het haar iets zou kunnen schelen als ik een paar kammen die zij heeft klaargelegd, verplaats. Het doel van haarverzorgings-spullen is toch dat je ze gebruikt? Vreemd dat Gram zo angstvallig doet over zoiets onbeduidends. Daardoor maak ik me des te meer zorgen over haar geestegesteldheid. Wat gaat er allemaal om in dat hoofd van haar? Maar voordat ik de kans krijg haar om uitleg te vragen, hoor ik in de verte een geluid, alsof er een deur wordt dichtgeslagen, en Gram laat me los. Hoewel ik wel

even schrik, lukt het me deze keer in elk geval om niet te gillen.

‘Dat zal Ethel zijn,’ zegt Mick. ‘Ze is vlug even naar de markt gegaan om wat extra eten te halen nu jij hier bent, Julia.’

Ik knik, maar dan schiet me iets te binnen. Ethel was niet thuis toen ik buiten in mijn auto zat, te laf om aan te kloppen. Mick was er duidelijk wel, want hij deed de deur voor me open. En Gram was boven, ronddwalend op de eerste verdieping in haar roze nachtpon.

‘Is er nog iemand in huis?’ vraag ik. ‘Behalve wij drieën.’

Gram moet daarom lachen. ‘Wie zou er verder nog moeten zijn?’

Goeie vraag. Het lijkt er niet op dat er momenteel nog iemand anders op Pemberton verblijft. Alleen mijn grootmoeder, Mick en ikzelf zijn hier.

Ik sluit mijn ogen, terwijl ik moet denken aan die vreemde pauwblauwe flits achter het zolderraam. Er loopt een rilling over mijn rug.

CAROLINE

‘Wees een deugdzame echtgenote, Caroline.’

Dat waren de laatste woorden die mijn vader tegen me sprak op de dag dat Archibald Eldridge me tot vrouw nam.

Vader is twee jaar geleden gestorven aan een vreselijke ziekte, maar er gaat nauwelijks een dag voorbij zonder dat ik aan die wijze woorden denk. Al drie jaar doe ik nu mijn best om Archie goed te dienen. Ik bereid zijn maaltijden met water dat gekookt is boven het vuur in de stenen haard bij ons in de keuken. Zijn kleren worden schoongehouden en alle gaten worden snel gestopt.

Ook zorg ik voor Pemberton, ons landgoed, dat bestaat uit een groot stuk grond met daarop ons twee verdiepingen hoge houten huis, dat vele jaren geleden werd gebouwd door Archies vader. Het is een degelijk huis, bedekt met eikenhouten dakspanen en opgetrokken om een bakstenen schoorsteen.

Het spreekt vanzelf dat ik zo vaak met mijn echtgenoot slaap als hij wil. Gelukkig is Archie altijd heel zachtaardig. Hij is vriendelijk en een goede kostwinner en al is hij vijftien jaar ouder dan ik, hij is een van de knapste mannen van Woodhaven. Dit jaar heeft hij voor mijn verjaardag een stel kammen gekocht, zo mooi dat ik er tranen van in mijn ogen kreeg.

Ik voel me elke dag schuldig, omdat ik hem teleurstel.

Archie komt de woonkamer binnen, gekleed in een wollen pak. Hij strijkt zijn haar glad. Het is lichtbruin, maar in de warmere maanden, als hij zijn dagen buiten doorbrengt, krijgt het gouden vlekjes. Hij werkt als koopman, wat in een meer dan gerieflijke

broodwinning voor ons voorziet. We hebben geld genoeg om mooie kleren en al het voedsel dat we maar willen op de markt te kopen. Ook kunnen we ons een dienstmeisje veroorloven. Ze woont bij ons in huis, maar aan dat idee heb ik nog steeds niet kunnen wennen. Of misschien moet ik zeggen dat ik nog steeds niet aan ons dienstmeisje heb kunnen wennen.

In afwachting van de komst van mijn echtgenoot heb ik twee houten borden met bonensoep en gekookte eieren klaargezet. Archie glimlacht naar me als hij naar de tafel toe komt. Hij is 's ochtends altijd in een goed humeur.

'Het ruikt heerlijk, Caroline,' zegt hij. Hij buigt zich naar me toe om me een kus op mijn wang te geven, voordat hij gaat zitten. Pas als hij heeft plaatsgenomen, ga ik op mijn eigen stoel tegenover hem zitten en leg een servet op mijn schoot. Ik draag mijn lievelingsjurk, in een warme, diepblauwe kleur, en ik zou het erg vinden als ik vlekken maakte op de stof.

Archie zegt een gebed voor ons op voordat we aan het ontbijt beginnen. Hij buigt zijn hoofd en ik doe hetzelfde, waarna we in stilte bij elkaar zitten. Het enige geluid is het tikken van de staande klok.

We hebben zoveel om dankbaar voor te zijn: een prachtig huis, mooie paarden, een goede gezondheid. Maar als Archie zijn gebeden opzegt, weet ik dat er één ding is waarop hij hoopt. Ik zie het aan zijn ogen als hij zijn hoofd optilt en met langzame, bedachtzame happen begint te eten.

'Vannacht,' zegt hij, 'kreeg ik een visioen in mijn slaap.'

'Heus?'

Ik zie een schittering in zijn blauwe ogen, ogen in dezelfde kleur als de zee waarop hij zoveel tijd doorbrengt. 'Ik droomde dat we samen een kind hadden. Een flinke knaap, sterk en gezond.'

Archie eet niet door, hoewel hij ongetwijfeld al gauw in de haven moet zijn. Hij kijkt me verwachtingsvol aan, alsof hij de betekenis van zijn visioen bevestigd wil zien. Er is maar één antwoord dat hem gelukkig zal maken en dat wil ik hem uit de

grond van mijn hart geven. Voordat ik mezelf ervan kan weerhouden, gooi ik eruit: 'Het is waar!'

Mijn echtgenoot verstrakt. 'Caroline?' Hij haalt diep adem. 'Ben je...'

'Ja, ik ben eindelijk in verwachting.' Ik glimlach flauwtjes. 'Onze gebeden zijn verhoord en over niet al te lange tijd zullen we onze zoon hebben.'

Zijn hele gezicht klaart op. 'Ik wist het! O Caroline, je hebt me zo gelukkig gemaakt.' Mijn echtgenoot werkt met smaak de rest van zijn eten naar binnen, tot er geen kruimeltje voedsel meer op zijn bord ligt. Voordat hij gaat, kust hij me opnieuw en pakt dan mijn hand, alsof hij me ongaarne loslaat.

'Is het marktdag vandaag, echtgenote van me?' vraagt hij.

'Ja.'

Hij fronst. 'Moet je beslist gaan? Je kunt Molly er in jouw plaats heen sturen.'

'Maak je geen zorgen,' zeg ik. 'Ik ga er elke week opuit naar de markt.'

Archie werpt een gemelijke blik op mijn middel. 'Ik wil niet dat je iets overkomt. En ik hoorde dat er twee nachten geleden weer een meisje is gevonden...'

Bij zijn woorden loopt er een rilling langs mijn ruggengraat, hoewel ik moet bekennen dat het tochtig is in huis. In het afgelopen jaar zijn er in Woodhaven drie dode meisjes gevonden. Ze bleken gewurgd te zijn. De meeste families staan hun dochters niet langer toe om na het vallen van de avond het huis te verlaten, uit angst voor de duivel die door onze stad rondwaart. Woodhaven is maar een kleine nederzetting zonder formeel bestuur. We hebben alleen een sheriff, hoewel die kortgeleden zijn schoonzoon tot hulpsheriff heeft aangesteld om te helpen met de opsporing. De mannen in de stad doen bij toerbeurt vrijwillig dienst als nachtwacht. Hoewel ik besef dat het nodig is, vind ik de nachten waarin Archie niet in ons bed ligt een kwellling.

Helaas hebben de sheriff en de hulpsheriff de man die deze

afschuwelijke misdaden heeft gepleegd, nog niet gevonden. Er is nog niet eens een verdachte.

Wel heeft hij een bijnaam: de Nachtmaaier.

Ik heb die naam horen fluisteren door kinderen op de markt. Het werd giechelend gezegd, maar met een ondertoon van angst. 'Zorg dat je voor het donker thuis bent, anders krijgt de Nachtmaaier je te pakken!'

'Ik zal niet tot na het vallen van de avond wegblijven,' beloof ik.

'Er is geen zekerheid,' zegt Archie streng, 'dat hij je bij daglicht geen kwaad kan doen.'

Ik wil hem berispen om zijn bezorgdheid, maar ik zou liegen als ik zei dat ik zelf niet ook mijn angsten heb. Die man heeft het leven uit drie jonge meisjes geknepen. 'Ik zal voorzichtig zijn.'

Een ogenblik blijft hij daar staan, met een ernstige uitdrukking op zijn gezicht. 'Je weet waar ik mijn musket bewaar.'

'Ja, dat weet ik.'

Berustend buigt hij zijn hoofd. Hij maakt lange dagen en beseft dat hij me er niet van kan weerhouden Pemberton te verlaten tijdens zijn afwezigheid. We wonen ver van Town Square, zo ver dat ik er te paard heen moet gaan, zo ver dat we op één na geen burens op loopafstand hebben. Dat geeft ons een gevoel van afzondering van de rest van Woodhaven. De meeste dagen geniet ik van de privacy die ons huis biedt.

Maar ik vrees ook dat als er iemand zou binnendringen terwijl Archie weg is, niemand me zou horen schreeuwen.

'Je bent me dierbaar, Caroline,' zegt Archie zacht.

'Jij bent mij ook dierbaar,' zeg ik terug.

Het was een grote eer dat zo'n rijke en hooggeachte koopman, die al een echtgenote had verloren aan een ernstige ziekte, om mijn hand vroeg. Hoewel ik het comfort van het leven met een rijke koopman op prijs stel, zijn het Archies toewijding en genegenheid die hem tot een ideale echtgenoot maken.

Ja, ik zal hem de zoon van zijn dromen geven.

Ik moet hem die geven.

Mijn echtgenoot vertrekt naar de haven en laat mij achter.

Niet voor het eerst word ik gegrepen door het verlangen hem te smeken niet te gaan. Niet dat ik geloof dat de Nachtmaaier in het bos verscholen zit, klaar om toe te slaan, maar juist vandaag heb ik het gevoel dat er iets mis is. Ik kan er mijn vinger alleen niet op leggen.

Maar hier ben ik veilig. Waarom precies kan ik niet zeggen, maar ik heb me altijd heel veilig gevoeld op Pemberton. Het huis heeft iets... iets wat me het gevoel geeft dat het een fort is dat me zal beschermen tegen het kwaad. Misschien komt het door de ijzeren klopper op de deur, die vroeger in Engeland is gemaakt in de vorm van een woeste beer, gereed om zijn prooi te bespringen. Die klopper is mijn hoeder. Ik heb dat een keer tegen Archie gezegd, maar hij knikte alleen toegeeflijk. Hij woont al zijn hele leven op Pemberton en zou zo iets nooit begrijpen.

Voordat ik de deur achter mijn echtgenoot kan sluiten, hoor ik echter geritsel in de doornstruiken bij het huis.

Plotseling lijkt het of er tientallen vlinders rondfladderen in mijn borst. Archie is al weggereden op zijn paard, tot ver buiten gehoorsafstand. Er houdt zich iemand schuil in het struikgewas. Iemand houdt me in de gaten. Kan het de Nachtmaaier zijn?

Ik maak aanstalten om de deur dicht te doen en me te verschansen in het fort. Maar voordat ik dat kan doen, komt er een kleine zwarte kat uit het kreupelhout tevoorschijn.

‘Gideon!’ Ik grijp naar mijn borst om mijn bonzende hart tot bedaren te brengen. ‘Gideon! Heb je honger?’

Gideon is niet onze kat. Ik vermoed dat hij een andere naam heeft, maar ik moet hem toch iets noemen? Hij komt elke dag één à twee keer bij ons aan de deur, op zoek naar eten. Hij is een slimme kat, want ik geef hem altijd ten minste een paar hapjes, vaak meer. Ik ben een gevoelige ziel, zoals Archie graag mag zeggen.

Zoals altijd komt Gideon naar me toe trippelen, zijn gele ogen gretig op me gericht in afwachting van een lekker maaltje. Ik stap achteruit om hem binnen te laten en op dat moment hoor ik opnieuw een ritselend geluid in de struiken.

Alsof er nog iets is daarbuiten.

Vlug sluit ik de deur en draai de klink om. Dan richt ik mijn aandacht weer op Gideon, die klaaglijk naar me opkijkt. Maar voordat ik me kan omdraaien om hem voor te gaan naar de keuken, onderbreekt een bekende, schrille stem mijn gedachten.

‘Heer Archie zou het beslist niet goedkeuren dat u dat smerige beest hier binnenlaat.’